

Γιάννης Ελαφρός

Η επόμενη μέρα απαιτεί μια νέα προωθημένη συνάντηση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, χωρίς εκλογικές γελοιογραφίες συνεργασίας

Παρά την προσπάθεια των δύο μονομάχων, ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, να σηκώσουν το πολιτικό κλίμα ενόψει της 7ης Ιουλίου, ο κόσμος μοιάζει να έχει μπαφιάσει. Δεν είναι μόνο η παρατεταμένη προεκλογική περίοδος. Ευρύτερα λαϊκά στρώματα νιώθουν πως δεν έχουν και πολλά πράγματα να περιμένουν. Το τιμόνι της κυβερνητικής πολιτικής έχει καρφωθεί στο ευρωμνημονιακό πλαίσιο λεηλασίας, ο νέος αστικός δικομματισμός ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ θα το στηρίξει, με -όπως όλα δείχνουν- πρώτο βιολί στην κυβέρνηση τη Νέα Δημοκρατία.

Αυτό που κρίνεται στις 7 Ιούλη και είναι πολύ σημαντικό για τους εργαζόμενους είναι εάν θα υπάρχει αντιπολίτευση στην κυβέρνηση και στο νέο συστημικό δικομματισμό και εάν θα ενισχυθεί η Αριστερά εκείνη που μπορεί να εμπνεύσει μια **εργατική λαϊκή αντεπίθεση** και να σχεδιάσει ξανά μια **πορεία ρήξης και αντικαπιταλιστικής ανατροπής**.

Άρα η μάχη της 7ης Ιούλη είναι κρίσιμη, όχι ως κοινοβουλευτική καταγραφή, αλλά ως απαρχή ενός μεγάλου αγώνα για να αλλάξουν τα πράγματα στην Αριστερά, στο κίνημα και στην κοινωνία. Είναι δύσκολη μάχη. Πολύ περισσότερο που το εκλογικό αποτέλεσμα της 26ης Μάη ανέδειξε τα μεγάλα ελλείμματα και τις ανεπάρκειες της Αριστεράς, αν και με διαφορετική ένταση και βάθος σε κάθε ρεύμα.

Εάν θέλουμε να ξεπεράσουμε μια γενική αριστερή δυσθυμία, εάν θέλουμε να βρούμε τα χνάρια που οδηγούν σε μια νικηφόρα ανασυγκρότηση του κινήματος και της Αριστεράς, δεν μπορεί παρά να δούμε ποια ήταν τα δυνατά σημεία, εκείνα που άντεξαν στην μεγάλη πίεση και ποια κατέρρευσαν.

Χωρίς καμιά αίσθηση ικανοποίησης ή «δικαίωσης» δεν είναι ίδιο το αποτέλεσμα για την

ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τα χίλια προβλήματα, που υποχώρησε μεν, αλλά ταυτόχρονα «χτίζει» και αναπτύσσει κινήσεις σε δήμους και περιφέρειες και καταγράφεται ως μια μάχιμη, υπαρκτή, αν και μικρή πανελλαδική δύναμη, με την καθίζηση της ΛΑΕ, που την έχει θέσει σε μεγάλη κρίση ταυτότητας. Ούτε μπορεί να αισθάνεται δικαιωμένο το ΚΚΕ, όταν για μια ακόμα φορά παρουσιάζει κάμψη, παρά τις ανώτερες οργανωτικές δυνατότητες.

Στη νέα φάση η γραμμή, το χνάρι που πρέπει, κατά τη γνώμη μας, να περπατήσουμε έχει ως βασικές κατευθύνσεις: την κάθετη αντιπαλότητα στο νέο αστικό δικομματισμό, άρα είναι ριζικά **αντίθετο** σε κάθε λογική **ένταξης του ΣΥΡΙΖΑ στην Αριστερά**, μέσω «ενιαίου» ή δημοκρατικού ή αντιφασιστικού μετώπου, κοινής δράσης στο κίνημα, δεύτερου γύρου κλπ.

Τον **ταξικό χαρακτήρα**, την απόλυτη προτεραιότητα των αναγκών-δικαιωμάτων της εργατικής τάξης, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και νεολαίας (έλεος πια με την «μεσαία τάξη»), για αυξήσεις μισθών και συντάξεων, μείωση των ωρών και του χρόνου εργασίας, όχι δουλεία αλλά δουλειά με πλήρη δικαιώματα, στήριξη των ανέργων κλπ.

Παταγώδης αποτυχία των ρεφορμιστικών λογικών και των προτάσεων συνεργασίας μαζί τους

Ως εκ τούτου, και εάν δεν πιστεύουμε **αστειότητες win-win** (Γιωργάκη και Βαρουφάκη) πως θα κερδίσει και το κεφάλαιο και η εργασία, **αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα** για να χάσει το κεφάλαιο κέρδη, πλούτο και δύναμη, τελικά και την εξουσία. Την ρήξη και αποδέσμευση από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, χωρίς ναι μεν αλλά. Την ανυποχώρητη αντίσταση στον εθνικισμό, ρατσισμό, φασισμό και τα επικίνδυνα επιθετικά σχέδια του ιμπεριαλισμού και του ελληνικού κεφαλαίου, την απεξάρτηση της Αριστεράς από την **«εθνική ενότητα» και την πολιτική ουράς** σε μακεδονομάχους και τουρκοφάγους, **με διεθνιστική λογική**.

Αριστερά για το κίνημα, με υποκείμενο τον αγωνιζόμενο λαό, και όχι κίνημα για τις ψήφους. Ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος σε ρήξη με το υποταγμένο συνδικαλισμό των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, αγκάλιασμα του κόσμου που βρίσκεται χωρίς συνδικάτο. Εργατική ριζοσπαστική αντίληψη για την πολιτική, με έμφαση στο κίνημα και στο κτίσιμο μέσα στους εργαζόμενους και όχι στους αρχηγούς και τα πρόσωπα, στις καρέκλες και στην κοινοβουλευτική εκπροσώπηση, στις αγχωμένες συμμαχίες μιας χρήσης, στα μέτωπα - πουκάμισα αδειανά και στα πάνσοφα κόμματα. Αριστερά με **επαναστατικό στόχο** και **κομμουνιστική έμπνευση** για μια άλλη κοινωνία.

Κατά τη γνώμη μας, τα στοιχεία αυτά υπάρχουν στο dna της ANΤΑΡΣΥΑ, παρά τις στρεβλώσεις και τα προβλήματα. Εμπνέουν και συγκινούν πολύ περισσότερο κόσμο οργανωμένο και ανένταχτο. Είναι φανερό πως έχουμε μπει σε μια περίοδο ανακατατάξεων και ανασυγκρότησης στην ευρύτερη Αριστερά, ειδικά μετά την παταγώδη αποτυχία των ρεφορμιστικών γραμμών και όσων υποστηρίζουν την πάση θυσία συνεργασία της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς με αυτές.

Το ΝΑΡ υποστηρίζει, με σταθερότητα, συνέπεια και με νέα ένταση στις νέες συνθήκες, την ανάγκη για **μια νέα προωθημένη, μετωπική και μαχόμενη συνάντηση του ευρύτερου δυναμικού της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε λογική ανατρεπτικού προγράμματος πάλης, πολιτικής ανεξαρτησίας από αστική πολιτική και ρεφορμιστικά ρεύματα, απέναντι στον αστικό διπολισμό** με τη ΝΔ και το ΣΥΡΙΖΑ, με κέντρο τη στροφή προς το μαζικό κίνημα.

Αυτό σημαίνει πως στη νέα περίοδο που θα ανοίξει μετά τις εκλογές θα πρέπει να παρθούν και από την ANΤΑΡΣΥΑ μεγάλες πρωτοβουλίες για το διάλογο, την κοινή πάλη και την μετωπική συνάντηση όσων κινούνται με αντικαπιταλιστική ανατρεπτική κατεύθυνση.

Στις εκλογές της 7ης Ιούλη μπορούν και πρέπει να γίνουν ώριμα βήματα σε αυτή την κατεύθυνση, κυρίως με τους αγωνιστές και τις δυνάμεις που η ANΤΑΡΣΥΑ συμπορεύτηκε σε διάφορα επίπεδα στις εκλογές της 26ης Μάη. Προφανώς η ANΤΑΡΣΥΑ θα αποφύγει γελοιογραφίες εκλογικών συνεργασιών της τελευταίας στιγμής, χωρίς βάθος και προοπτική, που περισσότερο μαρτυρούν άγχος πολιτικών «επιτελείων» να επιπλεύσουν, παρά το αναγκαίο σχέδιο ανασυγκρότησης.

Εξάλλου η ANΤΑΡΣΥΑ έχει σαφή απόφαση σε αυτή την κατεύθυνση από την 4η συνδιάσκεψη, με τη συμμετοχή χιλιάδων αγωνιστών στις συνελεύσεις και την τελική διαδικασία, που μιλά για λογική συνεργασίας σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, η οποία δεν περιλαμβάνει το ΚΚΕ και την ΛΑΕ. Αυτή η γραμμή επιβεβαιώθηκε και «ξαναψηφίστηκε» μέσα από την προεκλογική δουλειά και την οικοδόμηση κινήσεων.

Υπάρχει αξιόμαχο δυναμικό που μπορεί να δώσει την μάχη των εκλογών και να προετοιμάσει την επόμενη μέρα. Είναι οι 2.300 και πλέον αγωνιστές των ψηφοδελτίων των αριστερών αντικαπιταλιστικών κινήσεων σε περιφέρειες και δήμους, καθώς και πολλοί ακόμα που συμβάλλουν. Είναι οι αγωνιστές και οι δυνάμεις της ευρύτερης αντισυστημικής Αριστεράς που συνεργάστηκαν στις κινήσεις, παρά τις διαφορετικές προσεγγίσεις και τις επιφυλάξεις τους. Σε κάθε περίπτωση η ANΤΑΡΣΥΑ και η αντικαπιταλιστική Αριστερά δεν πρόκειται να

αυτό-ακυρωθεί, αλλά θα παρέμβει ανατρεπτικά.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 9.6.2019